

Waar zijn de Zeezwaluwtjes gebleven

Na het bericht over "Marifoon net controler" door Ineke en "het busje", heeft de correspondent geen bericht meer vernomen van de avontuurlijke Zeezwaluwen. Zou het busje ze hebben meegenomen en niet teruggebracht? Toch maar even checken denkt de correspondent.

Eén telefoontje later is het hoe, waar en waarom van de radiostilte bekend. Januari was vooral druk voor de Zeezwaluwtjes omdat er "even" naar Nederland heen- en teruggevlogen moest worden. Riens zijn rijbewijs was namelijk sinds 2 maanden verlopen. Ondanks dat zowel Bonaire als Curaçao binnen het Koninkrijk der Nederlanden valt, is het niet mogelijk om daar het Nederlandse rijbewijs te verlengen. De enige mogelijkheid is om je te vervoegen; "in persoon in de plaats waar je staat ingeschreven in Nederland". OK, Venlo dus.

De Zeezwaluw kan ten anker blijven liggen op het Spaanse Water met Elise en Christ (SY ELZA) als "bootbewaarders". Voorwaarde is wel zo snel mogelijk heen en weer!

Naarstig wordt op internet gezocht naar goedkope retourtickets Curaçao - Amsterdam, autootje huren, plannen interview en ophalen van het rijbewijs in Venlo. Allemaal te realiseren tussen 21-26 januari. Effectief is dat alleen de 23, 24 en de 25ste. Maar het is gelukt!

Het nieuwe rijbewijs is binnen evenals het ophalen van de in Nederland bestelde onderdelen. Tussen het vele

afstand rijden konden ze er zelfs nog een flitsbezoek aan 2 pas verhuisde familieleden en 2 stel vrienden tussen persen. Heel kort en heel krachtig dus.

De Zeezwaluw was blij om haar bewoners weer te ontvangen na de korte afwezigheid. Na het uitpakken en opruimen bleek het flitsbezoek een staartje te hebben gekregen. Beide zwaluwtjes werden tegelijkertijd geveld door een gemene griep. Een ophokplicht (en het voeren van de gele vlag voor quarantaine, ha ha ha) tot het besmettingsgevaar geweken was, werd ingesteld voor de Zeezwaluwtjes. Een flinke tegenvaller want er moet op korte termijn een "dokbeurt" (ja alweer) worden gepland.

Na 2x uitstel (de griep had een lang staartje) kon er eindelijk op maandag 26 februari van het Spaanse Water naar Willemstad worden gevaren. De Koningin Emma brug (Pondjes brug) moest zelfs open voor de celebraties.

De open Koningin Emmabrug en alweer gesloten

Om 12 uur schreed de Zeezwaluw weer uit het water op een trailer naar haar tijdelijke plek op de werf. De bemanning moest namelijk een lekkende bronzen huiddoorvoer vervangen. In het water was al wel een succesvolle noodreparatie uitgevoerd, echter vervanging oud voor nieuw kan alleen op het droge gedaan worden, zucht!

Pech komt nooit alleen, dit keer dus ook niet. De oude trouwe 25-jarige dieptemeter hield het op de trip naar de werf voor gezien. Het oude slimme en broodnodige apparaat vervangen, kan ook alleen op het droge gedaan worden.

Maar eerst moet er nog één gevonden worden die met de andere instrumenten kan "praten" én de juiste maten heeft.

Dus wederom wordt de digitale snelweg gebruikt (wat moet je tegenwoordig zonder....) voor een internationale zoektocht met daarnaast een persoonlijke navraag bij de plaatselijke watersportzaken.

Uitzicht vanuit de Zeezwaluwkuip

Daar staan ze dan weer na amper 8 maanden. De Zeezwaluw hoog en droog en haar bemanning met opgerolde mouwen. Niet dat ze er veel zin in hebben, fluisteren ze de correspondent toe. Aangezien ze nu op de kant staan voor 2 reparaties, wordt ook het onderwaterschip maar weer "even" in de antifouling gezet. Anders moet het volgend jaar!

Dit keer geen 3x is scheepsrecht wat betreft de tijdsduur op de kant. Geen 6 maanden (Faro) of 5,5 maanden (Grenada). Zo snel mogelijk weer plonzen, nadat de nieuwe dieptemeter is geplaatst en het gewone onderhoud afgerond is! Hopelijk is dat in 2-3 week.

Tot die tijd "genieten" we van ons uitzicht richting de Curoil raffinaderij.

